

Koskelaiset

SUKUSEURAN
JÄSENLEHTI

30.4.1997

N:o 11

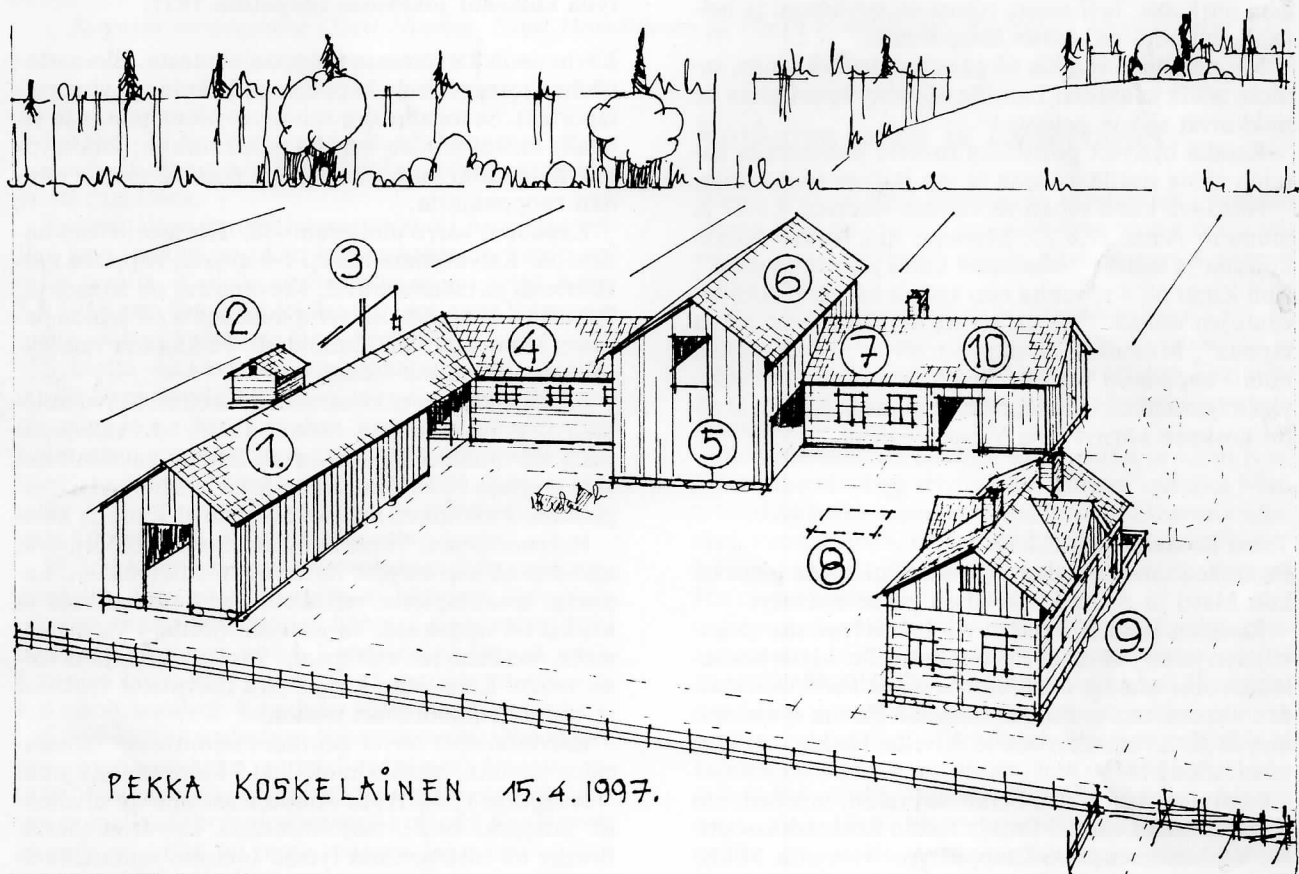
Muistelmia Vaivasniemestä

Karjalainen maaseudun rakennustyyli on paljolti jäänyt vaille julkaistuja muistelmia. Tähän olemme saaneet osaltamme korjauksen. Tässä numerossamme jossa "vanhan kansan ihmiset" Toini Ampuja ja Tuovi Koskelainen muistelevat erään perheen elämäнкаarta synnyinsijoiltaan Koskelasta Vanhankylän Vaivasniemelle.

Toimi Ampuja os. Koskelainen 14.2.97:

Vaivasniemelle muutettiin 1924 Koskelan kylästä Perämäen talosta. Vaivasniemelle muuttanut perhe käsitti 11 henkeä. Isä Matti 40 v. äiti Alina 34 v. sekä 7 lasta. Kaarlo 13 v. Eino 11 v. Toini 9 v. Kaino 7 v. Pentti 5 v. Laura 3 v. Kirsti 1 v. isän isä Antti 73 v. isän äiti Anna 73 v. isän veli Johan 33 v. sekä isän sisko Miina 30 v.

Jatkuu seuraavalla sivulla ...

PEKKA KOSKELAINEN 15.4.1997.

Hyvät lukijat

Karjala-kysymys näyttää jumiutuvan toiveasteelle muistojen joukkoon. Mutta me emme kuitenkaan karjalaisina voi tähän noin vain mukautua vaan, haluamme pitää ainakin muistoissamme Karjalan omanamme. Niinpä tämänkin numeromme olemme omistaneet melko paljolti muisteluihin joissa merkittävä on Vaivasniemen talouskeskuksen synty ja elämä sekä meidän kohtalonkysymyksemme kotiseudun menetys, siihen johtavine sotineen, josta toinen pääaiheemme.

Joskaan emme jää haikailemaan, niin kuitenkin voimme sijoittaa menetetyn kotiseutumme muistojemme parhaisiin lokeroihin sen kaikkine piirteineen, iloineen ja suruineen. Karjalan menetimme, mutta emme milloinkaan oikeutta muistella aikaa Karjalassa.

Nuoret ovat kuulleet tarinoitamme ja käyneet kotiseudullamme. Nyt olisi heidän aikansa kertoa juurtumisesta nykyisille kotiseuduilleen sekä esittää näkemyksiään sukuseuran toimintaan.

Tulevaisuus on heidän.

Elokuun 16. päivänä tapaamme Artjärvellä. Joten siihen saakka lukemiin ja näkemiin.

... jatkoa edelliseltä sivulta.

Ulkorakennukset olivat valmiina. Asuntona oli alkuaiikoina pieni tupa noin 4,5 × 4,5 m hirrestä. Eteis-tila oli lauta rakenteinen noin 2 × 4,5 m. Tuvan oikeassa nurkassa, heti ovesta tultua oli leivinuuni ja heli. Leivinuuni piti tuvan lämpöisenä.

Mummolla ja vaarilla oli päästä vedettävä sänky, samoin isällä ja äidillä. Lapsille oli tehty laveri jossa he nukkuivat siskon petissä.

Kesällä hyttysset poistettiin tuvasta polttamalla katan oksia sisällä astiassa ja sen jälkeen tuuletettiin.

Niilo veli kuoli vähän yli vuoden vanhana 4.8.27 ja mummo Anna 17.8.27. Mummo itki kovasti Niilon kuoltua ja valitti: "Mummon kulta jätti Mummon". Kun Kirsti oli 4 v. vanha hän katseli karpäsiä ikkuna-ruutujen välissä. "Ne on kesyjä karpäsiä, niitä ei saa tappaa". Mummon hautajaiset olivat Tervahaudalla noin 3 km päässä Vaivasniemeltä. Äiti Alina lähti sieltä yksin lypsämään lehmii, hän eksyi metsään kun ei ollut koskaan käynyt pois Vaivasniemeltä.

Tuovi Koskelainen 15.2.97:

Perämäen talo Koskelan kylässä alkoi käydä pieneksi kun Matti ja Alina Koskelaisen perhe lisäänty.

Rintelän Juhana, iso isän veli halusi lopettaa maanviljelyn ja myydä maat Perämäkeläisille. Matti Koskelainen olisi ostanut maat kun ne olivat Perämäen maiden vieressä mutta Emma, Rintelän Emma ei antanut myydä niitä Perämäkeläisille. Kivelän Heikki osti Rintelän talon.

Myllysen Anton osti Perämäen talon, myöhemmin se oli Puntan Leolla. Matti ja Johan Koskelainen ostivat Vaivasniemen talon Kauppilan perikunnalta. Mikko Kaunpila ja Anni Myllynen Vanhakylästä olivat myy-

Saviseinälevyihin pantiin kanervan pensasta siteeksi. Kanervan piti pitää levyt koossa. Levyistä tehtiin liian isoja. Ne eivät kuivuneet kunnolla. Kun seinät muurattiin savilevyistä, ne sortuivat syksyn sateissa. Talon naiset olivat vihaisia moisesta rakentamisesta. Keväällä sortuneet saviseinät ajettiin pellolle.

Sitten veljekset ostivat Anton Jäppiseltä (kauppias Vanhakylässä) vanhan talon hirret ja rakensivat talon hirrestä v. 1926-27. Siihen purettiin myös pikku tuvan hirret. Yksi kolmasosa valmiista sokkelista jäi käyttämättä.

Talon takana, puutarhan ja talon välissä oli aitta. Miina täti asui aitassa kesällä. "Pankaa pönkä aitan oveen" sanoivat, kun Miina täti ja Vilho Pönkä riius-telivat. Talvella Miina ja Johan asuvat alatuvasa. Vaija kuoli alatuvasa 77 vuotiaana.

Sukulaiset ihmettelivät Vaivasniemen ostoa, mutta syynä lienee ollut tasaiset pellot yli 10 ha, tilan koko 77 ha ja mahdollisuus raivata lisää peltoa.

Kun Koskelaiset v. 1924 muuttivat Vaivasniemelle niin Laura 3 v. kysyi äidiltään: "Äiti, äiti onko tää pieni talo meidän?" nähtyään pihassa olevan tuvan.

Muistiin merkinnyt:
PEKKA KOSKELAINEN

Kapaojan kaivutyö ja muutakin tarinaa

Kapajärven suoalueen ja Nisajoen tulva-alueen kuivaus työt aloitettiin Nisajoen perkauksella. Veden kulun estänyt koskiosuus louhittiin syvemmäksi ja alavalla niityllä kulkenut jokiosuus ruopattiin 1937.

Kävin usein katsomassa ruoppaajalaitosta. Eleვაatto-riihna jossa oli isoja kuppeja, kulki kuin nykyiset rulaportaat. Se toi alhaalta kaivusvyydestä mutaa ja ylhäällä kaatoi mudan kupista peltikouruun, jota myöten muta kulki kuin liukumäkeä noin 20 metrin päähän ruoppaajasta.

Kapaojan kaivu aloitettiin -38. Työ suoritettiin käsityönä. Kaivuryhmä käsitti 1-4 miestä, riippuen työkohteesta ja maamäärästä. Kaivupituus oli 10 metriä. Työ oli urakkatyötä. Kaivettu maamäärä oli ansion peruste. Maan laatu oli hinnoiteltu. Palkka tuli vain hyväksytysti tehdystä työstä.

Siihen aikaan ei työmaaruokaloita ollut. Kaivuumiehillä oli eväät matkassa. Siskoni Laura kävi kahvikaupalla kaivualueella. Koriin oli laitettu puolenlitran kahvipulloja villasukan sisään jotta kahvi pysyisi lämpimänä. Pullollinen maksoi 50 penniä. Kauppa kävi.

Rakennuttajan, Viipurin maanviljelysinsinööriin toimesta oli kaivuutyötä varten toimitettu työkalut. Lapiota, kourulapiota, reikäkourulapiota, hakkuja ja kankia oli varastossa. Varasto oli sijoitettu Vaivasniemelle, vanhaan ns. alatupaan. Varastonhoitajana toimi veljeni Eino. Hän kirjasi ylös luovutetut työkalut ja vaihtoi rikkoutuneet uusiin.

Kaivuumiehet olivat osittain majoittuneet lähialueiden taloihin. Meilläkin oli 2 tai 3 kaivuumiestä yötä.

Naapurin tyttö Tyyne Ampuja sai tulevan miehen-
sä Braggen, heille majoittuneesta kaivurimiehestä. Bragge oli myöhemmin työssä Imatran rautatehtaalla. (Olisiko tunnettu pesäpalloilija Bragge ollut heidän

Kuvassa vasemmalta Olavi Hauhia, Niilo Hämäläinen ja Pentti Koskelainan Kapaojan kaivuutyössä.

Kesällä -39 tie Vaivasniemelle oli kunnossa. Eino Ampuja oli saanut n. 2 hehtaarin tontin Vaivasniemeltä ja rakensi taloa.

Ensimmäinen auto Vaivasniemellä oli, kun Eino veljeni kävi jonkun porukan kanssa kantti × kantti autolla kesällä. Kallelle ja Saarelle syntyi tyttö Kaija 3.8.39. Ensio Ronimus toi Saaran lapsineen Vaivasniemelle, viikon kuluttua, Opel Kadetilla.

Syksyllä -42 kävin Kallen ja Saaran luona. Tuulastettiin Kapajärvellä. Kalle oli tehnyt ruuhen. Kokassa oli teline ja siinä petromaksi. Soudin hiljaa työntäen. Kalle seisoi atrain kädessä tarkkaillen petromaksin valaisemaa kohtaa vedessä. Vettä oli vähän. Rannat matalia. Vesi oli ruskeahkoa mutta yllättävän läpinäkyvää. Ohilyöntejä oli mutta 2 haukea saatiin.

29.5.91 kävin ensikertaa luovutuksen jälkeen Vaivasniemellä. Tien paikka suolla oli hävinnyt kasvaneen turpeen sisään. Reunaojien hahmot paikansivat kohdan jossa tie ennen kulki. Kapajärvi oli täynnä vettä. Lintujen laulu kiiri järven yli. Kapaojan reunakoivikot olivat kuolleet. Kapaojan ylitys tuotti vaikeuksia.

5.6.93 käytiin uudestaan Vaivasniemellä. Olin varannut virvelin mukaan ja ajatellut kalastaa Kapajärvestä hauen! Kapajärvi oli kuiva? Vain pieni oja kulki järven pohjalla. Selitys tapahtuneesta oli että Kapajärven alueelle oli tullut tai tuotu majavia joku vuosi aikaisemmin. Majavat olivat padonneet Kapaojan Vaivas-

Koskelan suku ja Koskelaiset

Viime lehdessämme kyselimme Virolahdelta peräisin olevan Koskelan suvun juuria. Siihen on nyt saatu selvitys. Asiasta kirjoitti meille Koskela-suvun sihteeri Unto Koskela.

Virolahden pitäjässä oli myöskin Koskelan kylä. Se sijaitsi nykyisen Ylä-Urpalan tulliaseman seutuvilla ja jäi siis Venäjän puolelle pakkoluovutetussa Karjalassa ja siellä kävivät Koskelan suvun jäsenet kotiseutumatkalla.

Koskela-suku on sinänsä vanha suku ja Unto Koskelan lähettämässä selvityksessä suvun kantaisä Matti Rualdinpoika mainitaan maaveroa maksavana isäntänä vuonna 1638, eli samoihin aikoihin kuin Koskelaisen kantaisä Thomas Henrichsonkin eli Tuomas Heikinpoikakin.

Ensimmäisessä Virolahdesta tehdyssä henkikirjassa vuonna 1638 on Koskelan suvun kantaisän nimi MATTI MATINPOIKA. Hänet mainitaan Kiiskilahden Matti Raualdinpojan autiotilan isännäksi. Hän on ottanut rappiotilan viljelykseen ja saanut 27.3.1636 kahden vuoden verovapauden, jota jatkettiin myöhemmin vielä vuodella. Kiiskilahdessa oli siihen aikaan vain neljä taloa. Matti Matinpoojan talo oli järjestyksessä neljäs, ja se saikin myöhemmin rekisterinumerokseen N:o 4. Kun henkikirjoihin merkittiin ainoastaan 13.60

TORJUNTAVOITTO VIIPURIN- LAHDELLA KESÄLLÄ 1944

Kotiseutu sotänäyttämönä

Sukuseuran kotiseutumatkojen yhteydessä on usein py-sähdytty Karppilan hautausmaalla ja luonnonkauniilla Harjuniemellä. Sen sijaan sodassa kovia kokeneilla Viipurinlahden kauniilla saarilla ei juuri ole päästy käymään. Harva myöskään tietää, että nämä tienoot olivat kesällä 1944 erittäin kovien taistelujen näyttämönä ja että Viipurinlahden ja erityisesti Harjuniemen, Hapenensaaren ja Piispansaaren puolustuksesta heinäkuun 9:tenä päättyneet taistelut asettuvat sotahistoriassamme merkitykseltään Vuosalmessa ja Ihantalassa saavutettujen torjuntavoittojen rinnalle.

Viipurinlahdella heinäkuussa saavutettu torjuntavoitto oli ratkaiseva koko sodanjälkeisen historiamme kehityksen kannalta. Näitä taisteluja kuvaa ye-eversti Matti Koskimaa viime vuonna ilmestyneessä kirjassaan "Torjuntavoitto Viipurinlahdella kesällä 1994". Seuraava kuvaus perustuu pääosin tähän kirjaan.

Koskimaa toteaa kirjassaan Suomen kohtalon, isänmaan itsenäisyyden ja kansamme olemassaolon olleen kesäkuun 1944 jälkipuoliskolla todella veitsen terällä. Kannaksen joukot olivat kesäkuun 10. päivänä alkaneen suurhyökkäyksen jälkeen joutuneet vetäytymään Viipuri-Kuparsaari-Taipale (VKT)-linjalle. Vastuu Viipurinlahden suunnan puolustuksesta oli 22.6. alkaen V Armeijakunnalla, johon kuuluva Jalkaväkirykmentti 61 ryhmittyi Tienhaaran niemelle ja sitä tukeva tykistö Hovinmaan alueelle. Rannikkolohkoa puolusti Ratsumäkiprikaati alueenaan vasemmalta Ykspäänjoki Hovinmaalta Viipurinlahteen saakka ja oikealla Säkijärven Nisalahden edessä oleva Niskapohjan niemi. Reservinä Tervajoen - Vahvialan alueella oli 10 Divisioonaa.

Viipuri oli menetetty 20. kesäkuuta ja venäläiset jatkoivat hyökkäystään Sorvalin ja Linnansaaren kautta tavoitteenaan päästä Kivisillin salmen yli Tienhaaran niemelle, josta se olisi päässyt sekä Helsingin että Lappeenrannan maanteille. Maihinnousun pysäytti kuitenkin juhannusviikolla 35-vuotiaan, maineikkaan eversti Alpo Marttisen johtama Jalkaväkirykmentti 61. Nämä asemat pidettiin aina 4. syyskuuta solmittuun välirauhaan saakka. Tienhaaran niemen pysyminen suomalaisten käsissä oli perusedellytys myös Ihantalantorjuntavoitolle.

Venäläisten Leningradin rintaman komentajalla oli käytettävissään kolme armeijaa. Näistä oli 21. Armeijan 23. Armeijan tavoitteeksi asetettu valloittaa ensin Viipuri ja sen jälkeen saavuttaa jo 28.6.1944 mennessä Imatran - Lappeenrannan - Virojoen tasa. Seuraavassa vaiheessa piti ottaa haltuun Kymijoen tasa ja marssia Helsinkiin. Suomalaiset pysäyttivät kuitenkin venäläisten aikeet ensin Vuosalmella ja Tienhaarassa ja sitten Talin-Ihantalantaukkoalueella.

Kun venäläisille kävi selväksi ettei läpimurto Ihantalantalon suunnassa onnistu, antoi Leningradin rintaman

niemen väliset saaret sekä ottaa haltuunsa sillanpää Nisalahden - Tervajoen välillä sekä vallata Tienhaaran alue.

Puolustuksesta vastaavan V Armeijakunnan pääpuolustuslinja ulottui Viipurin Kivisalmesta Turkinsaaren ja Hapenensaaren eteläpään kautta Nisalahden edessä olevaan Niskapohjan niemeen. Taistelu Viipurinlahden saarista alkoi 30.6. hyökkäyksellä Suonionsaareen ja Ravansaareen. Venäläisten materiaalin samoin kuin miehistön ylivoima oli murskaava, joten puolustajien tehtävä oli linnoittamattomilla saarilla mahdoton. Saaret menetettiin kovien taistelujen jälkeen heinäkuun alussa ja puolustajat vetäytyivät Uuraan saarilta.

Taistelut jatkuivat sen jälkeen kiivaina vihollisen valmistautuessa ratkaisevaan maihinnousuun mantereelle Tervajoen ja Vilaniemen alueille. Heinäkuun 6. päivänä torjuttiin hyökkäykset Essaareen ja Koivusaareen. Samana päivänä olivat toisena hyökkäyskohteena Hapenensaari ja Vasikkasaari. Nämäkin hyökkäykset torjuttiin. Seuraavana päivänä vihollinen hyökkäsi uudelleen voimakkaan tykistötulen tukemana laivoin, tykivenein, maihinnousualusten ja moottorivenein Hapenensaareen ja Harjuniemeen. Huolimatta useista tuhotuista maihinnousualuksista vihollinen pääsi Hapenensaareen, josta se kuitenkin ajettiin heinäkuun 8. päivän aamulla kokonaan pois.

Seuraava ja ratkaiseva taistelu käytiin 8-9. heinäkuuta, jolloin venäläisten 59. Armeija yritti raivokkaasti tunkeutua mantereelle Niskapohjan - Hapenensaaren välillä. Suomalaiset olivat kuitenkin jo viikkoa aikaisemmin saaneet aseapua Saksasta presidentti Rytin omista nimissään solmiman Ribbentrop-sopimuksen johdosta. Lisäksi Virosta oli tullut avuksi saksalainen 122. divisioonaa (Greif), joka otti rintamavastuun Ahokkaan ja Nisalahden välisestä linjasta. Vihollinen tuhottiin nyt jo vesillä ja viimeistään rantaviivalla tykistön ja suora-ammuntatykkien tulella. Näin oli 59. Armeijan yritykset tunekutua Viipurinlahden yli torjuttu lopullisesti. Hyökkäyssuunnitelma oli siten epäonnistunut eikä antanut venäläisille mahdollisuutta päästä Tervajoelta Haminan - Helsingin maantielle ja toisaalta Tienhaaran kautta Lappeenrantaan.

Heinäkuun 10. päivän jälkeen ei puna-armeija enää yrittänyt maihinnousua ja venäläiset saivat tyytyä pitämään sen hetkiset asemansa. Suomalaisilla oli edelleenkin hallussaan kaksi kolmasosaa siitä alueesta, joka sitten - samalla tavoin kuin v. 1940 - jouduttiin luovuttamaan Neuvostoliitolle.

Viipurinlahden saarille ei ennen neuvostovallan haajoamista juuri päästy katsomaan, miltä siellä nyt näyttää. Ravansaaresta soutuveneellä Harjunpään pelastautunut luutnantti Maunu Hanström kertoo Koskimaan kirjassa kuinka "muutama vuosi sitten kävimme me, muutamat rakuunat, Ravansaareissa. Koko saaren peitti tuuhea metsä. Talot olivat kadonneet emmekä

FILIP KOSKELAINEN

Muistelmia 1884-1949

s. 30.8.1878

Viipurin maalaiskunnassa Lihaniemen kylässä.

k. 26.8.1949

Laukaassa.

Filip Koskelaisen päiväkirjasta, puhtaaksi kirjoittanut pojan, Eino Koskelaisen tytär Liisa Kankaanpää. (Lyhennelmä: Pekka Koskelainen).

FILIP KOSKELAINEN

Syntyi ja kasvoi mieheksi Lihaniemessä, Suomenlahden rannalla. Heillä oli pieni maatila, hyvää maata, mutta huonosti hoidettu. Perhettä oli 8 henkeä. Tila olisi elättänyt heidät reilusti, mutta vaija ja isä kävivät ansiotyössä ja unhoittivat maatyöt tekemättä. Lehmillä loppuivat heinät aina ennen kesää.

1886 8 vuotta vanhana sain vakituisen toimen paimenena.

1888 10 vuotta vanhana, pantiin tekemään kaikkia maatalontöitä, heinän niittoa, puintia varstoilla, ym. Päivät oli pitkiä.

... jatkoa sivulta 4.

Sodan ajalta on käytettävissä harvinainen muistelmia Benedict Zilliacuksen kirjassa Vuoren Varjo. Siinä tämä Hapensaaren kartanon poika kuvaa käyntiään sukunsa vapaa-ajan paratiisissa heinäkuussa 1944, pari viikkoa saareissa saavutetun torjuntavoiton jälkeen. Tällä kertaa Zilliacus tuli vanhemman veljensä kanssa Hapensaareen nuorena tulenjohtoupseerina pitkin ponttoonisiltoja, joita pioneerit olivat rakentaneet pääsaaren välisten pienten niittysaarten ketjuun. Kaikki rakennukset olivat palaneet ja saaren kuuluisat yli 100 omenapuuta paleltuneet talvisodan aikana. "Nyt tilan oli miehittänyt saksalaisten Greif-divisioonan rykmentin 409 yksi komppania. Saksalaisten korsut ja yhdyshaudat rikkoivat kranaattien runteleman vanhan puiston nurmikentät. Suomalainen tulenjohtoryhmä taas oli suojautunut omenapuiden takana kohoavalle kukkulalle, jossa me olimme leikkineet lapsuutemme intiaanileikkejä. Ja kun menimme liki kivilohkareista rakennettua komeaa aallonmurtajaa, joka oli suojannut huvi- ja hyötyveneitä Ravansaaren vastaiselta ulapalta, saimme vene-sataman toiselta puolelta lapsuutemme uimakallioilta vastaamme venäläisten kivääritulen. Kaiken yllä leijui kuvottava, imelä palaneen haju."

Viipurinlahden taistelut ovat kunniakas osa historiamme ja tärkeä osa suomalaista olemassaolon taistelua. Vaikka sota hävittiin ja Karjala menetettiin, Suomea ei vieraan vallan toimesta miehitetty: vapautemme säilyi. Suurin kiitos tästä lankeaa sotiemme veteraaneille. Suomen sodanjälkeinen taloudellinen ja yhteiskunnallinen kehitys on ollut merkittävä. Suomalainen on ollut kiitollinen ja arvostanut vapautta ja rauhasta. Tämä on ollut yksi meidän suurimmista voimavaroistamme.

1895 Isä kuoli, olin 17 ja veljeni 20. Komento muutui. Me rupesimme viljelemään maata pääelinkeinona. Sivutulaja hankittiin ansiotyöllä ja kalastuksella. Minä aloitin kirvesmiehen ammatin.

Kahdeksantoista vuosisadan lopulla perustettiin Lihaniemen nuorisoseura. Minä olin puheenjohtajana 2-3 vuotta.

1907 Perustettiin Lihaniemen työväenyhdistys ja silloin jäi nuorisoseura toisten haltuun. Olin rahastonhoitaja. Ensimmäinen lava. Seuraavana kesänä ruvettiin hommaamaan taloa. Tervajoen Repolasta ostettiin hirret 1 mk 25 penniä kappale. Talkoilla hakattiin rakennus valmiiksi.

1907 27 vuotiaana menin naimisiin. Kesällä kävin lautatarhan töissä ja talvella tein kirvesmiehen töitä.

1912 Ostin hevosen, muutin Viipuriin ja rupesin kuormaajuriksi. Menin Itä-Suomen Rautakauppaan päiväpalkalla.

1914 Menin pirsiin "yleisön palvelukseen". Asuin vuokralla. Sitten innostuin talon hankkimiseen. Sain tontin Monrepoon alueelta.

1914 Alko Euroopan sota. Mantsurian kukkuloilla. Kun sota alkoi, niin Viipurista ihmiset säikähtivät ja alkoivat painua Savon perukoille. Minunkin piti lähteä viemään ihmisiä pakoon. Niillä oli niin kiire etteivät ehtineet ottaa mitään mukaan. Kiireempi kuin 1939 evakkoon lähdettiin. Taloa tein ilta- ja pyhätyönä. Keuhkolla aloitin, marraskuussa mentiin asumaan.

Liityin ajuriosaston jäseneksi. Olin johtokunnan jäsen. Sitten puheenjohtaja pari vuotta. Sen jälkeen rahastonhoitaja. Piti kantaa jäsenmaksut ja puhelin- osuusmaksut. Hevoshuusholli menestyi hyvin 19 vuoden aikana. Minä pidin hyvät hevoset ja vahvat ajokalat. Minulla oli aina töitä. Aamulla kala-ajossa, päivällä muita töitä. Siellä Likolammella oli kaksi ajuria.

1920 Tehtiin Monrepoon kentälle työväentalo. Taloköytynä. Oli johtokunnan jäsen 1929 saakka. Talo poltettiin. Siinä meinasi palaa vahtimestari perheineen, kun ulosmeno oli pantu tarkoituksella palamaan. Työväen toiminta meinattiin lopettaa siltä kulmalta. Vahtimestarille kerättiin rahaa ja hän sai korvauksen vahingoistaan. Porvareilta ei rahaa pyydettykään.

Talo oli vakuutettu ja sillä rahalla päästiin tekemään uutta taloa. Uusi talo oli kaksi kertaa suurempi ja arvokkaampi kuin se entinen, ja nimeltään "Valkoinen talo".

Alkoi se kommunistin jahti. Toiminta talolla lopetettiin. Pankki takavarikoi talon ja vuokrasi Suomen armeijalle.

1923 Perustettiin Likolammelle Auto-osuuskunta. Minä olin ensimmäinen perustaja. Sorvalissa ja Tammissuolla oli jo perustettu Auto-osuuskunnat. Likolammella harjoitti liikennettä yksi venäläinen. Pyysimme häntä alentamaan taksaa 150 pennistä, vaikka se oli vain 1 markan matka. Ei suostunut. Saimme osuusrahaa kokoon 5000 markkaa. Se riitti käsirahaksi. Ford saatiin vapunpäiväksi. 1 markan taksalla tienattiin ensimmäisenä päivänä 1500 markkaa. Venäläisen auto-liikenne loppui siihen.

1929 Tuli pula-aika. Vei autot ja tallit. Muutin maalle Lihaniemeen. Kotitila meni jakoon. Sain 8,5 ha maata. Laitoin talon, saunan ja navetan, sekä liiterin ja kellarin. Rupesin viljelemään maata.

Se ensimmäinen talo oli komea, 5 huonetta, lasiveranda ja eteinen.

1938 Olin jo yli 60:n ja jalkavaivainen kun myin maan mutta en taloa. Rupesin huvikalastajaksi. Laitoin navetan tilalle toisen talon. En kerinnyt asua siellä kuin 5 kuukautta kun piti lähteä evakkomatkalle.

1939 Joulukuun 6. päivänä kello 2 piti lähteä evakkomatkalle ja jättää kaikki mitä oli elämässään saanut kasaan. Kun painoin oven kiinni, ei ollut repussa muuta kuin 2 leipää ja huovikkaat.

Alasammen asema. Juna lähti kello 6. Ei tiedetty mihin meitä viedään. Simolassa oltiin yötä. Meidät vietiin Jyväskylään. Sieltä Muuramen nuorisoseuran talolle. Täältä ruvettiin jakamaan: ketä vietiin työtupaan, saunakammariin tai kanatupaan. Ei kukaan saanut oikeaa asuntoa. Meidän asunto Saarenkylässä oli niin kylmä ettei saanut nukutuksi.

1940 Muutettiin Jyväskylään. Poika oli saanut työpaikan.

1941 Rupesi pääsemään Viipuriin takaisin. Lokakuun 26. päivänä oltiin Viipurissa. Asuimme talven Liskolammella.

1942 Kun muutin Lihaniemeen, oli kaikki poltettu. Kaksi taloa, sauna, kellari ja liiteri. Menin naapuriin asumaan. Ostin valtiolta hirret ja sahautin laudoiksi. Rakennushomma lähti taas käyntiin.

1943 Se oli neljäs talo, mikä piti jättää. Toisen kerran lähdettiin kesäkuun 18. päivänä. Lihaniemen laiturilta moottoriveneellä Turkinsaareen. Sieltä autot veivät Tervajoen palokunnan talolle. Vartuttiin 2 päivää. Sitten noin 30 linja-autoa veivät Kaitjärven asemalle. Vartuttiin taas 2 päivää. Juna lähti ja toi meidät Noormarkkuun. Vartuttiin päivä. Sitten meidät vietiin Kairilan kylään. Se kylä oli Jumalan selän takana. 15 km kauppaan. Ei liikennevälineitä. Kaikki Lihaniemeläi-

set jättivät sen kylän ja tulivat Porin ympäristölle. Minä muutin Jyväskylään.

1944 Helmikuussa läksin Poriin. Vuokrasin saunakammarin Pihlavassa, Pohjanlahden rannalla. Hauska paikka kesällä, talvella tahtoi palentua. Asuin 10 kuukautta. Kalastin ja tein kunnalle halkoja 150 mottia.

1945 Marraskuussa sain asunnon Riskalasta, vähän parempi. Tämä evakko-olo on mitä kurjinta maailmassa. Jos menet työtä hakemaan, niin aina saat huonoimman työmaan. Jos menet kauppaan, sieltä ei saa sitä, mitä tuttaville ja paikkakuntalaisille annetaan. Ne pidetään tiskin alla.

1946 Elokuussa täytän 68 vuotta. Olen iltapäivän miehiä. Täällä Riskalassa olen tehnyt mottia. Tahtoisin elää niin kauan, että saisin laittaa oman mökin, että saisi kotona kuolla. Lokakuun 2. päivänä ostin ison talon Riskalasta. Siinä on kuusi asuntoa ja pieni kauppa. Asunnoissa on sellaisia eläjiä, että kaikille pitäisi antaa lähtö. Juodaan ja riidellään.

1947 Olin "Aasrämmin" virmassa yövahtina kolme ja puoli kuukautta, sitten talot valmistuivat. Tein 40 m³ halkoja.

1948 Talvella yritin kalastaa. Vähän sai. Oli kipeät jalat. Lopetin homman. Sitten tein sarraimen 10×7 m ja halkoliiterin 4×4 m Hiitolan isännälle. Hikistä työtä, kaikki parrut oli veistettävä.

Kesällä möin Riskalan talon. Ja läskin sitä omaa kotia etsimään. Ajelin junalla ja rivatilla, kuljin jalkaisin. Viikon. Sitten löysin pienen talon. Vaasan läänistä, Laukaan pitäjässä, Petruman kylästä. Tässä on 2 huonetta. Tästä tulen pitämään. Tämä talo on maantien laidassa. Kylän keskustassa. Tämä on järven rannalla. Ihanalla paikalla. Muutimme Marraskuun 6. päivänä. Minä toivoisin, ettei enää tarvitsisi muuttaa ennen kuin saa "puupalton" päälle.

FILIP KOSKELAINEN, kuoli 26.8.1949

Kylän tietäjä ja kätilö

Hyvinkäällä eläkepäiviään viettävä opettaja Veijo Seppänen on luovuttanut lehdellemme tätinsä Lyyli Turusen os. Koskelainen, 90-vuotispäivän kunniaksi Anjalan Sanomissa v. 1986 olleen haastattelun, jonka julkaisemme tässä lyhennettynä. Otsikkomme sana tietäjä viittaa osaltaan myös Lyyli Turusella olleeseen kykyyn aavistaa tulevia tapahtumia, mutta tässä keskitytään vain hänen toimintaansa kätilönä.

Viipurista Anjalaan

Nuorena tyttönä Viipurissa Lyyli päätti, että hän kiera-
aa läpi kaikki Suomen läänit ennen kuin asettuu aloil-
leen. Aivan joka läänin hän ei kuitenkaan ennättänyt,
vaan päätyi Anjalaan Helsingin, Liperin, Suojärven,
Salmin ja Porin kautta. Kaikilla paikkakunnilla hän

Juho ja Amanda Koskelainen perhekuvassa. Edessä Juho ja Amanda sekä Agnes tyttönen. Takana vasemmalta Siiri, Lyyli ja Jenny.

Lyyli onkin hallinnut hyvin kaikki kotimaiset, suomen, ruotsin ja venäjän. Viipurissa ei ennen sotia juuri pärjännyt ellei osannut venäjää. Lyylin äiti oli taas kohtoisin Helsingistä ja opetti tyttärelleen ruotsia.

Kättilö on mahtinainen

Kättilö oli ennen sotia ja vielä niiden jälkeenkin tärkeä henkilö kylässä. Lasten maailmaan saattamisen lisäksi kättilö toimitti usein lääkärin, sairaanhoitajan ja opettajan virkoja. Kättilön sanaa kuunneltiin ja toteltiin. Usein oli syytäkin, kättilö osasi antaa neuvoja lasten- ja taloudenhoidossa.

— *Suojärvel ja Salmis ol sellane tapa, et kättilö ku läks talosta, äiti pes kättilön kädet ja kuivas uutee pyyhkeeseen. Mie kysyin, et minkä takkii hyö si taval tek. Lapsesta tul kuulemma puhas ja hyvä ihminen ku kättilön käet pestii.*

Kättilö sai ennen autojen yleistymistä monenlaista kyytiä. Keskellä yötä sai lähteä hevospelillä, potkukelkalla, pyörän tangolla tai moottoripyörällä sinne, missä apua tarvittiin. Tapoihin kuului, että kättilö haettiin kotoa.

— *Miun ennätys on se, et yhten yönä olin kolmes synnytykses. Siinä mentiin hevoskyydillä ympär kylää.*

Lyyli Turunen tuli kättilöksi Anjalaan ennen sotia. Talvisodan aikana Lyyli perheineen asui Anjalan alakylässä kahden huoneen ja keittiön asunnossa. Samassa asunnossa asuivat myös Lyylin sotaa paenneet vanhemmat ja sisar kolmen lapsensa kanssa. Lisäksi Lyy-

lin apulainen mahtui samaan asuntoon. Myös neuvola toimi samassa rakennuksessa, kunnalla ei ollut muuta paikkaa tarjota.

— *Oottavat äidit istu keittiössä ja miu oma sänky toimi tutkimuspöytänä. Suurimmat vaikeudet ol kuitenkin ruuanlaitos. Huusholliin pit ostaa suuri kattiloita, et saatiin ruokaa koko porukalle.*

Vuonna 1940 rakennettiin kunnantalo, johon tuli myös kättilön asunto ja erilliset neuvolatilat. Vilske ja vipinä kättilön asunnon tienoilla kuitenkin jatkui, seinän takana majailivat paloauto, Osuuskaupan kuorma-auto ja Anjalan putkan kulloisetkin käyttäjät.

Monessa mukana

— *Mie oon semmone ihmine, et miul pittää ain olla jottai muutakii tekemistä ku pelkii kättilöitä. Mie oon ollu kova tekee käsitöitä ja oon kuulunut erilaisii yhiyksii.*

Lyyli on kuulunut Anjalan kirkkokuoroon ja toiminut Mannerheimin Lastensuojeluliiton Anjalan osaston puheenjohtajana, Liperissä hän kuului nuorisoseuran näytelmäkerhoon. Anjalassa hän on toiminut useiden lehtien asiamiehenä. Sota-aikana Lyyli oli mukana Lotta Svärd-yhdistyksessä. Hän huolehti villojen keruusta ja sukien ja sormikkaiden kudottamisesta. Rintamalle lähetettiin pehmeitä paketteja.

— *Kotkalainen lääkäri miulle ehotti et tee kirja. Mut miulle elämä on aina olt niin työntäyteistä, ettei miul oo olt aikaa miettii kirjan tekkoo. Ain o olt jottai muuta.*

Muistoja kilpaladuilta

Koskelan kylässä ymmärrettiin urheilua. Joka talviset Ruukin ja Kylän väliset, sekä Vahvialan kansakoulujen väliset hiihtokilnailut olivat talvisen urheilun kokokohtia. Ja Ukkonmäellä mäenlaskukilnailut olivat vahvahermoisille

Niillä suksillako lienen lasketellut Ukonmäen suuressa hyppyristä jo 8-10 vuotiaana josta kansakoulupojista vain Sinkkalan Lasse uskalsi, ja Jokelan Erkki suojaäällä sen yhden ainoan kerran. Kun sitten mäenlaskukilpailut alkoivat sain hypätä aloitehypyn. Sepelän Jussi, innokas TUL:n miehiä kuulutti tuohitorvella korokeelta: "Nyt kylän ainoa naishyppääjä hypää". En muista kaatuneeni kuin kerran ja silloinkin vasta Anttilan tasaisella pellolla. Vauhti sinä pakka-
saamuna oli hirmuinen ja olkapäähän sattui. Toinin vanha flaneeli hame oli sopivasti jäässä ja se antoi mukavasti tukea polvilleni.

Näinä vuosina -37-38 oli Ylijoen tuvan seinällä ko-
mea ilmoitus neljän pitäjän välisestä hiihtokilpailusta: Säkkijärven Ahjo, Miehikälän Vilkas, Ylämaan Pyrkijät ja Vahvialan Kiista. Sitä katsellessani urheilukuume sai otteensa ja alkoi nousta. Muistin tämän aina kun tapasin monissa kilpailuissa myöhemmin Ylämaan Rummun tytöt ja Kieron Sannan. Äitini tapasi sanoa leikkillisesti: "Si se vaa hiihtelet, mut Rummu tytöt ne kehrää pellavii tähä aikaa vuuvest."

Vuonna -38 oli pitäjän kansakoulujen väliset hiihdot Tervajoella. Kävimme etukäteen katsomassa latua. Opettaja Hanna Heimosella oli järki päässä, ja tuo viikkoa ennen Tervajoelle ja takaisin hiihdetty matka meille antoi sekä kuntoa, että intoa. Perillä op. Liinu Sutinen syötti meidät koululla ja antoipa vielä oppaankin ladulle. Äyräväisen Esteri lettipäinen lylleö puur-
si jonon kärjessä, eikä meitä suinkaan vauhti hirtittänyt.

Kilpailu meni sitten hienosti seuraavalla viikolla. Voitto tuli, vaikka olin vasta toisella luokallani koulussa. Palkintojen jaossa sitten opettaja Mauno Hurme nosti ilmaan ja sanoi: "Katsokaa nyt tätä tyttöä!" Toinin kippurakärkiset huopakengät olivat suuret ja rikkinaiset. Häveten niitä yritin ehjemmällä peitellä. Koko Koskelan kylä oli haltioissaan, enkä oikein tiennyt miten suhtautua tähän äkilliseen sankaruuteen.

Hanna Heimoselta sain paljon tehtyjä kolttosia anteeksi. Enkä itsekään enää pahalla muistanut ankaran puoleista tukistusta, jonka sain kuin kävelin Sipilän silan kaiteilla Hautuumaalle tehdyllä kouluretkellä. Hidas-
kulkuisena opettaja huusi kimotti jo kaukaa ja lähemmäksi tullessa tuli kohti, vaikka tunsu tietävän, kysyi kuitenkin: kuka se oli? Joukko oli hiljaa ja olisi kyllä muistanut, jos olisi joku nyt suunsa avannut.

Tuli sota ja evakovidet. Pöytyän Mustijoella ehdin vielä talven -40 viime lumilla voittaa sen koulun kilpailut ja Suojeluskunnan naisten sarjan kirkonkylä-
ssä. Kolme kilpailua ja kolme voittoa siihen asti.

Palasimme takaisin Karjalaan. Kilpailin -44 ahkerasti. Karjalan Liiton kilpailussa räntäsateessa Viipurissa tuli toinen sija. Samoin Räisälän Pamauksen järjestämissä Viipurin piirin mestaruuskilpailuissa Piirin 3x10 km viestin voittaja joukkueessa kilpaili Ville Koskelainen, Karjalan Urheilijoista, oli mukana ja voiteli sukseni.

Maaliskuussa sitten hiihrettiin Jyväskylässä SM-kilpailuissa. Loppuun hiihtäneitä oli 44 naista, ja tulin kuudenneksitoista. Niemelän Ake oli huoltajana kun körötimme sota-ajan junalla sinne hitaasti mutta varmasti. Kättilö Eeva Torniainen lähetti 2:den litran hinkin pihkamaitoa mukanani Rouva Santeri Vehniäisen perheelle Jyväskylään. Oli siinä iloinen yllätys heille. Sain juoda Pappilan salissa korviketta. Onneksi muistin, että Revomäen Iiisa oli Hilska tädiltään oppinut

sia ja Ville Koskelainen oli taaskin mukana ja voiteli sukseni.

Saman syksynä sain kutsun ensimmäiselle Suomen Hiihtoliiton naisten hiihdon valmennuskursseille Vi-
runmäen Urheiluopistolle. Lydia Videman oli siellä ja nouseva tähti ja valmentaja Veli Saarisen suosikki.

Tämän jälkeen hiihto jäi sivuun seitsemäksi vuodeksi opiskelujeni tähden. Leipäkin jäi pois kortilta ja painokin nousi. Pienissä kilpailuissa kuitenkin yllättelin ja edustin vaihteeksi Porvoon Akillesta ruotsalaisseudulla asuessamme.

Olympiavuonna -52 Salpausselän kilpailuissa Lahdessa katselin naisten maaliin tuloa verkkoaidan takaa. Siinä "lykkivät lylä" Lydia Videman, Mirja Hieta-
mies ja Siiri Rantanen. Samana vuonna oli tullut kolmoisvoitto Holmenkollenilla naisten kympillä tässä nimijärjestyksessä. Siinä verkkoaidan takana se urheilukuume iski uudelleen. Tajusin hetkessä, että olen vä-

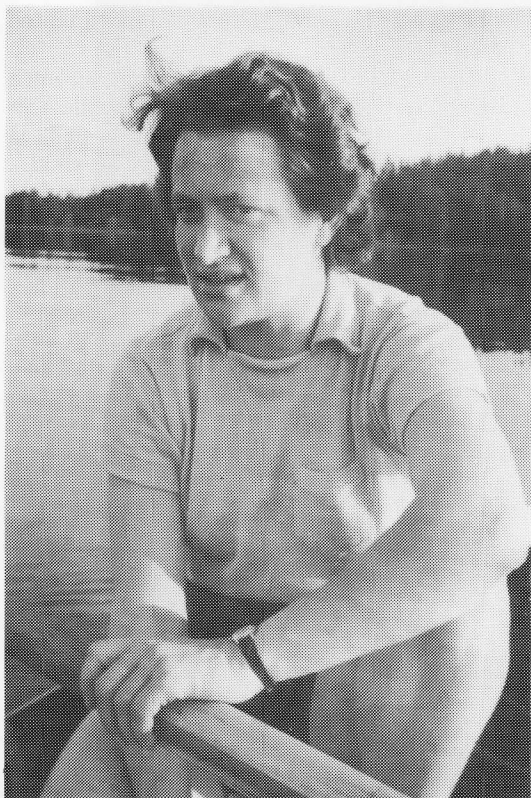

Kerttu Koskelainen (vas.) ja naisten 10 km voittaja Eroshina Smirnova.

rällä puolella aittaa. Juhannukselta alkoi ankara harjoittelu. SHL:kin huomioi taas ja kutsui syksyn harjoitusleirille Vuokatille.

Seuraavat seitsemän vuotta uhosin ja urheilin ja kuntokin nousi jatkuvasti. Kolme viimeistä kilpailuvuottani vietin Valkeakoskella joka vuosina -56 ja -58 oli urheilussa vireämpiä seutuja Suomessa. Kun nyt suunnistus ja soutu tulivat mukaan hiihdon lisäksi, harjoitukset muuttuivat ympäri vuotisiksi. Kolmekymmentäkaksi viikonloppua vuodessa paita kastui kilpaurheilun merkeissä. Ja mukanaolon riemulla ei ollut rajoja.

Vahinko, että hiihtäjättärien kärki oli kova näinä vuosina. Valkeakoskella toimittaja Sulo Kolkka "Si-
meon" teki tilastoja Suomen Urheilulehdessä ja pääsin kuin pääsinkin kymmenen parhaan joukkoon. Lei-

Soutaja Kerttu Koskelainen.

Mainittakoon vielä Karjalaliiton talvikisat -56-57, joista niinkään tuli voitot. Ounasvaaran kilpailujen jälkeen -58, läksin Kaunispäälle talvilomalle ja pala-
tessani Kittilässä hiihdin arvokkaimman kunniapalkin-
toni kultakellon. Ja vielä viime lumilla Pylkönmäellä
kolmas sija Siiri Rantasen ja Sirkka Polkusen jälkeen.

Soutujoukkueessa Valkeakosken Vesiveikoissa tuli
-57 kaksi kultamitalia SM-souduissa, ulko- ja sisähan-
kanelosessa. Näissä merkeissä saimme hienon kilpai-
lumatkan Venäjälle, Moskovan joelle soutamaan. Ky-
symyksessä oli kansainvälinen nuoriso festivaali ja mu-
kana 100.00 urheilijaa yhteensä eri maista. Majoitus-
paikkana Moskovan Yliopisto.

- SM-suunnistuksessa -56-57 viiden ja kuudes sija.
- SM-kilpailussa 3×5 km viestihiihdossa Puijolla pronssia -56.
- SM-kilpailussa 3×5 km viestihiihdossa Kouvolassa pronssia -57.
- SVUL:n Uudenmaan piiri: 3×5 km viestihiihdossa kultaa -54.
- 10 km hiihto -56 kultaa.
- Suunnistus -54 toinen sija.
- Suunnistus -55 kolmas sija.

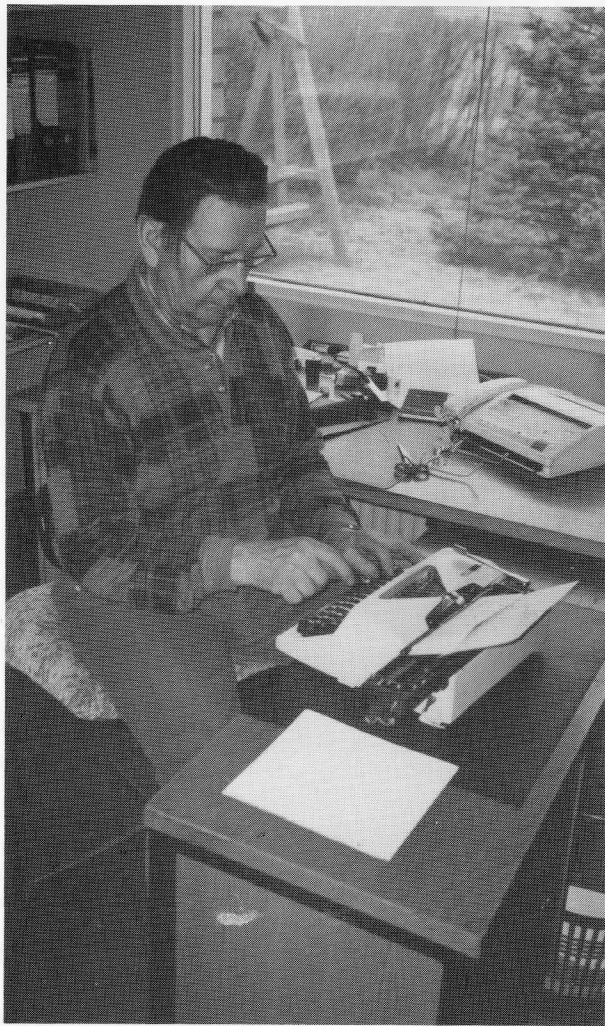
SVUL:n Hämeen piiri:

- 3×5 km viestihiihdossa kultaa -57.
- 3×5 km viestihiihdossa kultaa -58.
- Naisten 10 km hiihto -57 kultaa ja -58 toinen sija.
- Valkeakosken Hakan hiihto mestaruus -58. Yht. Pa-
perit suunnistuksessa -56-57 mestaruudet Mitalien li-
säksi palkintoja 214 kpl.

Esittelyssä:

Yrittäjä, kunnallispoliitikko, toimittaja

HANNU KOSKELAINEN **Porvoo**

Huhtikuun puolivälissä -97, palaveerasin ohjelma- ja
retkiasioiden merkeissä Hannu Koskelaisen kanssa Öls-
tenissä Hannun toimistossa.

Hannu viettää ansaittuja eläkeläispäiviä harrastus-
ten parissa. Rakentaminen, metsänhoito, kirjoittami-
nen ja musiikki laulun tekoineen ovat harrastuksia joi-
den parissa hän viihtyy.

Ansiokas päivätyö yrittäjänä ja yli 30 vuotta kun-
nallispolitiikassa tarmokkaasti hoidettuine tehtävineen
ovat takana.

Toimittajan ammatti veressään tämän lehden kasaa-
minen on ollut hänen vastuullaan.

Koskelaiset sukuseuran puheenjohtajana hän on ol-
lut seuran koko olemassaolon aikana n. 15 vuotta.

PEKKA KOSKELAINEN

Teleskat

Tämän lehden toimittajat ja karjalaisuuden puolesta puhujat olemme sitä ikäluokkaa ja sen ajan eläneitä jolloin teleskat olivat suuri keksintö ja helpotus monenmoisissa kotipiirin ulkoaskareissa.

Tämä nykyisin kottikärrynä tunnettu laite on vielä monen muistissa. Sehän oli puurakenteinen kuljetusväline, jonka koko rakennelma, kosla ja pyörä olivat puusta. Tosin pyörä oli raudoitettu vanteella kuten kärrinpyörätkin ja jotka sitten keskikesällä piti upottaa veteen kun ne rapistuivat.

Tuonlaista aikaako me kaipaamme? Aikaa kylläkin, mutta eihän voidakaan ajatella, että siellä olisi teleka-aikainen yhteiskunta, vaan sitä mitä nyt näemme täällä ja vieläpä parempaakin, olihan Viipuri maamme toiseksi suurin kaupunki ja Uuras suurimpia satamiamme. Saatamme kuvitelmissa nähdä, miltä kotiseutumme nyt näyttäisi jos olisimme saaneet olla mukana kehityksessä. Mutta näin ei saanut jatkua ja niin-pä me muistelemmekin kaiholla niitä aikoja. Ja tässä sitä olemme. Me emme voi asialle mitään ja elämän tulee jatkua. Kun meidän voimat kuitenkin ehtyvät niin sitä voimakkaammin kutsumme nuoria mukaan toimintaamme.

Pyysin nuorta karjalaisjuurista tyttöä puhumaan juhlaamme:

— Mistä mie puhun, kun en tiedä mitään!
— Aivan, puhu siitä kun et tiedä mitään. Kerro tunteistasi sopeutua tänne muiden heimojen joukkoon tietoisena siitä, että kumminkin olet juuriltasi karjalainen, vaikkakin tällä puolen rajaa syntynyt.

Haluamme matkata eteenpäin ja siihen matkaamisen kuuluu luonnollisena osana kertoa tämän päivän tapahtumista ja siitä aiheestahan nuorilla todella on paljon kerrottavaa.

Tulkaa nuoret mukaan! Aika on teidän. Tavataan Artjärvellä sukujuhlilla elokuussa.

HANNU KOSKELAINEN

Sukuseuran johtokunta kokoontui maanantaina 10.2.97 Karjala talossa. Asialistalla olivat mm. vuosikokous- ja kesätapahtuman järjestelyt sekä jäsenlehden kevätnumeron toimittaminen.

Ilmi on keskittynyt muistelemaan entisiä aikoja.

Ilmi Koskelainen 80 vuotta 2.1.1997

80 vuotta täyttänyt Ilmi Koskelainen vietti merkkipäiväänsä lauantaina 4.1.97 kodissaan Pohjois-Haagassa. Vastaanotto alkoi puoli yksitoista ja jatkui pitkälle iltpäivään. Runsas sukulais-, ystävä-, ja vierasjoukko täytti kodin. Lämpimät onnittelut ja toivotukset seurasivat toisiaan.

Onnittelut aloittivat Haagan seudun kansallisen eläkeläisseuran jäsenet, muistaen perustajajäsentään puhe-in, kukin ja lahjoin. Taloyhtiön johtokunta rouvineen oli onnittelemassa taloyhtiönsä perustaja-, ja monivuotista johtokunnan jäsentään. Seurakunnan papit viihtyivät onnittelukäynnillään. Työtoveri Suomen teollisuustoimihenkilöliitosta esitti railakkaan toverillisen puheen. Lotta ystävä Tienhaarasta, talvisodan ajoilta, muisteli lämpimästi yhteisistä ajoista. Karjalaisen nuorisoliiton tukiryhmän puolesta onneltiin. Kokoomuksen Pohjois-Haagan naisjaosto muisti jäsentään.

Koskelaisten sukuseura ry:n varapuheenjohtaja Heikki Koskelainen ja sihteeri Maija-Liisa Laakso esitivät sukuseuran onnittelut perustajajäsenelleen. Luksuissa sukulais- ja ystäväjoukko seurusteli vilkkaasti maittavan tarjoilun lomassa.

Toivotamme vireälle ja nuorekkaalle merkkipäivänsä viettäneelle, viihtyisiä lepo- ja harrastuspäiviä.

Koskelaisten sukuseura ry

KESÄTAPAHTUMA

Artjärven Vuorenmäellä
lauantaina elokuun 16. päivänä

Päivän ohjelmassa:

12.00 *Lounas*

13.00 *Vuosikokous*

13.30 *Kahvit*

14.00 *Päiväjuhla*
ohjelmassa mm:

Yhteis- ja yksinlaulua

Juhlapuhe: Eija Koskelainen

Musiikki: E. Helisalo & P. Sipiläinen

Juontajana: Sinikka Sinkko

Arvontaa ja lopuksi tanssia

Lounaan ennakkoilmoitukset tulee tehdä mahdollisimman pian mutta kuitenkin elokuun alkuun mennessä seuraaville:
Pekka Koskelainen 09-786 380, Raija Nieminen 019-651 814
tai Pauli Vainikka 03-715 4360
Lounaan hinta kahveineen 70 mk.

Koskelaiset lehti

On tullut useita huomautuksia Koskelaiset lehden tuloon katkeamisesta.

Joissakin tapauksissa on postiosoite muuttunut ja se ei ole tullut tietoomme. Suurin syy kuitenkin on ollut se, että asianomaiselta on unohtunut jäsenmaksun suorittaminen ja silloinhan automaattisesti lehden tulo keskeytyy.

Lehden voi myöskin tilata ulkopuolinenkin, mutta

KOSKELAISET

Päätoimittaja: Hannu Koskelainen
p. 019-549 504 fax 019-549 526
os. Lankilantie 6, 06450 Porvoo

Toimittaja: Pekka Koskelainen
p. 09-786 380, 0400 918 375
os. Vuorenpaikantie 5 B 132,